

בן 25

בן 20

בן 13

בן 3 חודשים

שעה שיצאו לדרכם נפרד המפקד מאנשי הצפרדע. הוא ניגש אל אחד מהם, צעיר בלונדי יפה-תואר, ואמר לו: „רפי, אני מאמין בכם שתעשו את הבלתי-אפשרי. דרך צלחה.“ רביסרן רפי מילוא השיב למפקד תשובה חד משמעית: „המפקד, אל תדאג, זה יהיה 100 אחוז.“ אחר-כך יצאו הסירות המהירות לדרכן.

עתה, כשראו את ההבהקים, ידעו הקצינים שנותרו בחוף הישראלי, כי רפי קיים את הבטחתו: הטורפדות המצריות פוצצו, אחרי שהפליגו ממקום עגינתן האחרון, שם הוצמדו אליהם מיטעני-החבלה.

אולם לא עבר זמן רב, ומתוך המיפרץ בקע הבהק שלישי, שסימן התפוצצות נוספת, שלא היתה בתוכנית כלל. אי-אפשר היה לדעת את פשרה, עד שחזרו אנשי הקומנדו-הימי אל החוף. אז הסתבר כי סירה אחת חסרה. בדרכה חזרה אל החוף הישראלי אירעה בתוכה התפוצצות במפתיע.

בתוכה היה גם רביסרן רפי מילוא. הוא לא זכה לראות את פרי מיבצעו הנועז. רפי מילוא נהרג במקום. חבריו שבסירה נפצעו אנושות, מתו בטרם הספיקו לחצמם.

על חופו המזרחי של מיפרץ סואץ ניצבה קבוצה קטנה של אנשים, שנעצו את עיניהם אל תוך האפילה. היה לילה חשוך, ללא ירח. מהחוף המצרי שמנוד לא ניצצו האורות. בקושי ניתן היה להבחין במי המיפרץ המלחכים את החוף.

למרות הדומייה עמד המתח באוויר. כל אחד מחבורת הקצינים שעל החוף הגיב בחשאי מבט אל שעונו. הדקות חלפו מבלי שיתרחש דבר.

ואז לפתע בקעו שני הבהקים מהחוף שממול. בגלל המרחק לא ניתן היה לשמוע את קולות הנפץ שליוו אותם. אבל הממתנים ידעו: זהו זה. אנשי הקומנדו-הימי ביצעו את משימתם.

כמה שעות קודם לכן הם נפרדו מחבורת הצעירים בחליפות הגומי שיצאו למשימה הקשה — פיצוץ שתי טורפדות מצריות בחוף המצרי של המיפרץ. בהצלחת מיבצע זה תלוי היה גורל הפשיטה המשוריית שעמדה להתבצע למחרת היום. אם יפוצצו הטורפדות, תהייה הנחתות חופשיות להנחית את הלוחמים באין מפריע. אלא שלא היה זה מיבצע פשוט. על לוחמי הקומנדו הימי היה לנסות ולאתר אותן, בחשיכה גמורה, להצמיד איהן חומר נפץ, ולהספיק להסתלק לפני שיתפוצצו.

המילה. אינך יכול, כשאתה מגלה מי היה רפי, שלא להיזכר בדמות נדירה אחרת — בגוליבר המסורסם, שנפל בקרב על הכינרת. אינך יכול להימנע מהמחשבה, כי בדיוק אל רפי נתכוונו מילות השיר, מה אברך ובמה יבורך. אינך יכול שלא להיזכר בי אימרה: „את האהובים עליהם, לוקחים הא-לים ראשונים.“

רפי בורך בכל ברכה עלי-אדמות. אביו היה מורה לחקלאות בבן-שמן, אחר כך מנהל בית-ספר כדורי. האם מורה לאנגלית. המשפחה התיישבה לפני כ-30 שנה בכפר ידידיה, מושב של יוצאי גרמניה. בד בבד עם עבודתם כמורים, טיפחו משק למופת. רפי, הילד האמצעי, אחרי האחות, גדל להיות עלם בעל יופי נדיר, בלונדיני חסון בעל עיניים כחולות-אפורות, שהעפילו לגובה מטר שמונים וחמש. אולם תכונותיו אף

התפוצצות

איש המצולות

יובא בן-שחר? יובא לא מת, הוא חי.“ באותו רגע קם רפי מכיסאו, ניגש אל הטלפון. לפני שחייג את המספר של מפקדו ביחידה, פנה לעבר אשתו: „מוכרחים לגמור עם זה. מוכרחים לגמור עם כל השחיתות והרצח שהם עורכים בנו. אני חוזר.“

דמעותיה של רבקה לא עזרו. הוא חזר לשירות לפני כחודש, על אף ששנת החופש שנטל לא נסתיימה.

לוא ברכת לו חיים

רפי ורבקה נישאו לפני תשעה חודשי-ים. זו היתה אהבה ממבט ראשון. נזכר אורי, אחיו של רפי. „הם נפגשו במקרה ברכבת — ולא נפרדו מאותו יום.“ רבקה מסרבת לדבר על הפגישה הראשונה: „אני לא יכולה.“ היא אומרת בלאט. „זה היה הרגע הנפלא ביותר בחיי. הגורל העיזור נתן לי את שנת האושר הזו.“

היא מספרת על שנה זו. ומסיפורה, ומי סיפורם של הוריו ואחיו, ומסיפורי החברים, עולה דמות נדירה של צעיר שאלהים הננו בכלל, של צעיר שהיה אדם, כמלוא מוכן

יושבים שלושתם, ומדברים באגדה ושמה רפי.

„יובא לא מת“

את רפי לא ראה איש מעולם כועס. גם לא חבריו לקומנדו הימי, גם לא תחת עומס אימונים ולחצים עצומים. רק פעם אחת איבד את שלוחו — ובעקבות זאת חזר לשורות הקומנדו. „הוא היה אז אורה, בבית.“ מספרת אשתו, „הוא לקח שנה חופשה מהקומנדו-הימי, אחרי שש שנות שירות רצופות.“

„יש צאלנו בכפר ילד בשם ארו, בן שש. אביו נהרג במלחמת ששת הימים. והנה, אחרי כשנה, התקשרה אמו עם בחור אחר, יובא בן-שחר.“

„יובא הפך להיות לאבא לארו הקטן. אך האושר לא נמשך זמן רב. יובא נהרג בפעולה באי גרין. ארו התייתם בשנייה.“

ארו הקטן התארח במקרה אצל רבקה ורפי, כשהודיעו ברדיו את שמות ההרוגים באי גרין. כשהכריזו את שמו של יובא בן-שחר, קפץ הילד ממקומו וזעק בככי: „הדוד ברדיו משקר! למה הוא אמר

הרר אפלודי, מרוהט בטעם, בבית הקטן בעתלית. דמות דוממת בכיסא. אשה צעירה יושבת ללא נוע. רבקה, אשתו מזה תשעה חודשים של רפי, אלמנתו מזה שבועיים.

היא קמה מכיסאה רק כדי לקדם בברכה את פניו של כל הנוכח. בחיך אפילו. היא יודעת כי כל הנוכח, בא כדי לחלוק כבוד לרפי, להעלות את זיכרו. וזיכרו של רפי, הוא כל מה שנותר לה. זיכרו ותמונותיו. והיא יושבת ומדברת בו. באגדה ושמה רפי.

בית בודד, טובע בירק, בכפר ידידיה ליד נתניה, יושבים שבעה הוריו ורפיו הצעיר של רפי. האם, שושנה מילוא מלניק, אשה גבוהה ויפה, בעלת הופעה אצילית. היא יושבת שבעה על בנה, אך מכבדת את כל הבא לנחמה בקפה ועוגה. האב בצלאל, אדם עיניים ועטור זיפי זקן-אבלות, מדבר מעט מאוד על בנו. אך הבן נוכח בחדר, גם ללא מילה.

האח אורי בן ה-22 יושב עם האלכוהם: „הנה רפי כשהיה תינוק. רפי עם גדי. רפי עם האחות הבכורה שלנו רעייה. שלוש תנו עם ההורים. רפי עם הסירה שלו. רפי. רפי שאיננו עור.“ הוא סוגר את האלכוהם.

אהבתו הראשונה הסירה והים. רפי, בהיותו בן 11, כחבר כובלון.